

HANGİMİZ DAHA SALDIRGAN?

Psk. Pınar Çınar

Saldırganlık Nedir?

Genel olarak saldırganlık; sonucunda zarar verse de vermese de, zarar verme niyetiyle canlı ya da cansız herhangi bir şeye yapılmış bir davranış ya da söylenmiş bir sözdür. Saldırganlık olarak kabul edilen davranışlar bakımından saldırganlığın farklı türleri bulunmaktadır. Bunlardan biri olan doğrudan saldırganlık, saldırganın zarar verme niyetinde olduğu kişiyle, hayvanla ya da nesneyle karşı karşıya olduğu bir durumda saldırgan davranışta bulunmasıdır. İki çeşit doğrudan saldırganlık vardır. Bunlar fiziksel ve sözel saldırganlıktır. Dolaylı saldırganlık ise, saldırganın yüz yüze olmadığı diğer kişiye zarar vermeye çalıştığı bir sosyal değişimleme şeklidir. Dedikodu yapma, biriyle ilgili kötü ve sahte hikayeler yayma, kişinin sırlarını açıklama, dolaylı saldırganlığa örnek olarak verilebilir. Yapılan çalışmalarda kadının ve erkeğin saldırganlık potansiyellerinin farklı olmadığı, bu potansiyellerini ortaya çıkarmada kullandıkları saldırganlık türü bakımından farklı oldukları ortaya konmaktadır.

Kim Daha Saldırgan? Cinsiyetin ve Kültürün Etkisi

Çoğu kültürdeki yaygın bir inanç, erkeklerin kadınlardan daha saldırgan olduğudur. Bu inanç hem doğru hem yanlıştır. Kadın ve erkek arasında fiziksel saldırganlık bakımından önemli bir fark bulunmaktadır ve fiziksel yaralama ya da acı içeren saldırganlığın kadınlara göre erkeklerde görülme olasılığı daha yüksektir. Saldırganlık denildiğinde genellikle fiziksel saldırganlığın akla gelmesi nedeniyle de erkeklerin daha saldırgan oldu-

ğu düşünülmektedir. Buna karşılık, kadınların dolaylı saldırganlığı kullanma olasılıklarının erkeklerden daha fazla olduğu görülmektedir ve fiziksel saldırganlık kadar dolaylı saldırganlık da zarar verebilmektedir. Ayrıca, kadın ve erkeklerin sözel saldırganlıkta ve açık öfke hislerinde de benzer oldukları görülmektedir (Franzoi, 2003).

Yapılan birçok çalışmada erkekler kadınlara göre daha saldırgan bulunmuştur (Loudin, Loukas ve Robinson, 2003; Zeichner, Parrott ve Frey, 2003). Ancak, saldırganlık çeşitlerini göz önünde bulundurarak yapılan çalışmalarda, saldırganlık düzeylerinde anlamlı bir cinsiyet farkının olmadığı görülmektedir. Bond, Bauer ve Wingrove'un (2004) saldırgan bir tepkiye olumlu ya da olumsuz sonuç geliştirme süresindeki farklılık ile ilgili yaptıkları çalışmalarında, katılımcılara bir hikaye okutulmuştur. Bu hikayede uyarılmaya verilen saldırgan bir tepki vardır ve katılımcılardan bu hikayeye olumlu ya da olumsuz bir sonuç yazmalarını istenmektedir. Katılımcıların olumsuz sonucu daha kısa bir sürede oluşturdukları ve anlamlı bir cinsiyet farkının ortaya çıkmadığı görülmüştür. Oluşturulan sonuçların içeriğinde ortaya çıkan cinsiyet farkı ise anlamlı bulunmuştur. Erkeklerin oluşturduğu sonuçların kadınlara göre daha saldırgan olduğu ve daha çok fiziksel saldırganlık içerdiği görülmektedir. Björkqvist, Lagerspetz ve Kaukiainen'in (1992) yaptıkları alan çalışmalarında, Finlandiya'daki ergenler arasında, kızların dolaylı saldırganlığı kullanmasının erkeklere göre daha olası olduğu görülmektedir. Elde edilen sonuçlara göre; erkeklerin fiziksel saldırganlığı ergenlik boyunca anlamlı olarak azalmakta, kızların dolaylı saldırganlığı ise tüm yaş basamaklarında sürekli bir artış göstermektedir. Antropolog Fry (1992) da kadınlar ve dolaylı saldırganlıkla ilgili benzer sonuçlara ulaşmıştır (akt: Franzoi, 2003). Salmivalli ve Kaukiainen'in (2004) 10, 12 ve 14

yaşlarındaki kız ve erkek öğrencilere Doğrudan Dolaylı Saldırganlık Ölçeği uyguladıkları araştırma sonucunda, erkeklerin doğrudan ve dolaylı olarak daha saldırgan oldukları bulunmuştur. Yüksek saldırganlık düzeyi olan katılımcıların sonuçlarında yapılan analiz sonucunda ise, çoğunlukla dolaylı saldırganlığı kullananların kızlar olduğu bulunmuştur.

Tapper ve Boulton'ın (2004) ilkokul çocuklarında fiziksel, sözel, doğrudan ve dolaylı saldırganlık düzeylerinde cinsiyet farkını sına ve bunun saldırganlıkla ilgili inançlarla olan ilişkisine bakma amacıyla yaptıkları çalışmada, gözlenen fiziksel saldırganlık düzeyinin erkeklerde anlamlı şekilde daha yüksek olduğu bulunmuştur. Diğer bir bulgu ise saldırganlık hakkındaki inançların davranışı etkilediğidir. Campbell, Sapochnik ve Muncer (1997) yaptıkları bazı çalışmalarda; kadınların saldırganlığı kendini kontroldeki bir azalmayla ortaya çıkan ve strese neden olan antisosyal bir davranış olarak gördükleri; erkeklerin ise saldırganlıklarını diğerlerinin üstünde kontrol sahibi olmanın, gücü geri almanın ve benlik saygısını yükseltmenin bir yolu olarak algıladıkları sonucuna ulaşmıştır. Kadınlardan farklı olarak, erkekler fiziksel şiddete başvurmanın olumlu bir deneyim olduğuna inanmaktadır. Astin, Redston ve Campbell'in (2003) yaptıkları bir çalışmada da Campbell ve arkadaşlarının (1997) bulgularını destekleyen sonuçlara ulaşılmıştır. Saldırganlığa yüklenen anlamdaki bu farklılığın farklı saldırganlık türlerini tercih etmede etkili olduğu düşünülmektedir.

Tapper ve Boulton'un (2000) 7-8 ve 10-11 yaşındaki çocuklarda fiziksel, sözel ve dolaylı saldırganlıkla ilgili yaptıkları çalışmada; 7-8 yaş grubundaki kız ve erkek çocuklarda fiziksel ve dolaylı saldırganlığı kullanmada fark bulunmamıştır. Bu fark, cinsiyet rollerinin belirginleşme-

siyle gelişimsel bir değişim olarak ortaya çıkmaktadır. Tallandini'nin (2004) 4 ve 8 yaş arası çocuklarla yaptığı araştırmasında da bu saldırganlık şekilleriyle ilgili olarak kız ve erkek çocuklar arasında fark olmadığı, ancak yaş grupları arasında fark olduğu bulunmuştur. Bu durum, kişinin yaşının ilerlemesiyle birlikte dolaylı saldırgan davranışlarının doğrudan saldırgan davranışlarına göre toplum tarafından daha çok kabul görmesiyle açıklanmaktadır.

Kadınların dolaylı saldırganlığı daha çok kullanmaları ile sosyal yönlerinin daha gelişmiş olması ve sosyal ilişkilere daha çok ihtiyaç duymaları arasında bir ilişki olabileceği düşüncesiyle, Kaukiainen ve arkadaşları (1999) fiziksel, sözel ve dolaylı saldırganlık ile sosyal zeka ve empati arasındaki ilişkiyi araştırmıştır. Sonuçlar gerçekten de sosyal zeka ile dolaylı saldırganlık arasında anlamlı ve pozitif bir ilişkinin bulunduğunu göstermektedir. Fiziksel ve sözel saldırganlık ise sosyal zekayla hiç ilişkili bulunmamıştır. Empati ise, üç saldırganlık çeşidiyle de olumsuz bir ilişki göstermiştir.

Saldırganlıktaki cinsiyet farkı, kültürün etkisiyle saldırgan bir davranışta bulunma konusunda kadınların isteksiz olmasıyla ilişkilendirilmektedir. Kültürler arası araştırmalarda, kadınların erkeklere göre fiziksel saldırganlık ve adam öldürmeye daha az eğilimli oldukları, ancak fiziksel saldırganlığı insanlara toplumların öğrettiği ve kadınların fiziksel saldırganlığa teşvik edildiği bazı kültürlerin de olduğu görülmektedir. Örneğin; Cook (1992; akt: Franzoi, 2003) Venezuela'nın Margarita Adası sakinleriyle yaptığı bir çalışmada, saldırganlığın Margarita Adası'nda yaşayan bir kadının ayrılmaz bir parçası olduğunu bulmuştur. Ada halkı arasında kadınların fiziksel saldırganlığı daha çok kullanmaları normal karşılanmaktadır. Margarita'daki kadınların kullandık-

ları saldırganlık çeşidi bakımından farklı olmaları saldırganlıklarında kendilerini daha az kontrol etmeleriyle ilgili değildir. Diğer kültürlerdeki kadınların yaygın olarak antisosyal kabul ettikleri bu hareketler, Margarita'daki kadınlar için kısıkançlık ya da tartışma durumlarında diğer kadına karşı kullandıkları olağan bir yöntemdir. Margarita Adası'ndaki kadınlardan farklı olarak; Japon, İspanyol ve Amerikalı öğrencilerle yapılan bazı çalışmalarda ise birçok kültürde olduğu gibi erkeklerin daha çok fiziksel ve sözel saldırganlık, kadınların ise daha çok dolaylı saldırganlık bildirdikleri görülmektedir (Ramirez, Andreu, Fujihara ve Kohyama, 1999; Ramirez, Andreu ve Fujihara, 2001). Genelde kadınlar erkeklere göre daha az öldürücü ve daha az fiziksel saldırganlık göstermektedirler, ama bu, kadınların daha nazik, fiziksel saldırganlıkta hiç bulunamayacakları anlamına gelmemektedir. Bu sonucu doğuran, kişinin içinde bulunduğu kültürdür.

Neden Farklı Saldırganlık Çeşitlerini Tercih Ediyoruz?

İki cinsiyet de bir diğerine zarar verme kapasitesine sahiptir, ancak bunu yapmak için farklı yolları tercih etmektedir. Bu tercih farklılığının nede- niyle ilgili dört temel görüş bulunmaktadır.

Evrimin Etkisi

Sosyal bilimciler, birçok tür gibi, insanın da kalıtsal olarak saldırgan olan bir tür olduğunu ile- ri sürmektedir. Saldırganlığın evrime adapte ol- mada ve türün devamlılığını sağlayabilmede önemli bir rolü olduğu düşünülmektedir. Saldır- ganlık, türlerin erkeklerinde kadınlarına göre da- ha çok görülmektedir. Çünkü, erkeklerin daha güçlü bir sosyal üstünlüğe ve yönlendirmeye sa- hip olmaları gereklidir (Franzoi, 2003). Erkek sa- hip olduğu üstünlük ve güçle diğer rakibi olan er- keklere göz dağı verebilmekte, bazen de onları öl-

dürebilmektedir. Böylece dişiyle çiftleşme hakkı- nı kazanır ve soyunu devam ettirebilir. Kadınla- rınsa türlerini devam ettirmek için güçlerini gös- termeye ve saldırgan davranmaya ihtiyaçları yok- tur, çünkü zaten erkekler onlar için mücadele et- mektedir. Bu nedenle, kadın ve erkek arasındaki saldırganlık farkı, genetik farklılıklarına ve üre- medeki üstünlük çabalarına bağlanmaktadır.

Hormonların Etkisi

Kadın ve erkeğin sahip olduğu farklı cinsiyet hormonlarının saldırganlık düzeylerini etkilediği, testosteron ve dopamin hormonlarının saldırgan- lığı artırıcı serotonin hormonunun ise azaltıcı bir etkiye sahip olduğu yönünde çeşitli araştırma bul- gularına ulaşılmaktadır. Marazzitti ve arkadaşları- nın (1993) saldırganlıkta hormonların etkisiyle il- gili yaptıkları bir çalışmada, intihar girişiminde bulunduğu ya da aşırı saldırgan davrandığı için akıl hastanesine yatırılmış kişilerin, saldırgan tep- kileri kontrol edebilmekle ilişkili bir hormon olan serotonin düzeylerinin ortalamadan daha düşük olduğu bulunmuştur. Yapılan bazı çalışmalarda dopamin hormonunun ise saldırganlık için gerek- li olduğu görülmektedir (Stevenson, Hofmann, Schoch ve Schildberger, 2000). Kudryavtseva'nın (2000) yaptığı bir çalışmada da, tekrarlayan sal- dırganlık deneyimlerinin etkisi altındaki kişilerin serotonerjik sistemlerinin ketlendiği ve dopami- nerjik sistemlerinin aktive edildiği bulunmuştur.

Dabbs, Frady, Carr ve Besch'in (1987) bir ça- lışmalarında da, saldırganlığı yüksek erkeklerin, erkeklik hormonu olan testosteron düzeylerinin normalden daha yüksek olduğu bulunmuştur. Bu bulgular, yüksek testosteron düzeyinin saldırgan- lığa neden olabileceğini göstermektedir. Cash- dan'ın (2003) fiziksel ve sözel saldırganlık üze- rinde testosteron ve androsteredion hormonlarının etkisiyle ilgili çalışmasında ise, testosterona göre

androsteredionun rekabet duygularını arttırarak sözel saldırganlığı yükselttiği bulunmuştur. Progesteron hormonunun da saldırganlık üzerindeki etkisi araştırılmış ve dişi hamsterlarda yapılan çalışmalar sonucunda progesteron hormonunun saldırganlık dışavurumunu engellediği bulunmuştur (Kohlert ve Meisel, 2001).

Saldırganlıkla hormonlar arasındaki ilişkinin anlamlılığını gösteren bulgular olsa da bunun tamamen biyolojiyle ilgili olduğu söylenemez. Biyolojik etkenler saldırganlık kapasitesini ya da bazı durumlarda saldırganlık artışını etkilese de birçok psikolojik, sosyal ve kültürel etken tarafından da etkilenmektedir.

Sosyalleşme ve Cinsiyet Rollerinin Etkisi

Neden kadınlar doğrudan saldırgan yollar yerine dolaylıları seçmeyi daha uygun bulmaktadır? Björkqvist, Lagerspetz ve Kaukiainen (1992), bu soruya üç olası açıklama getirmektedir. İlk açıklama; kadınların doğrudan saldırgan hareketler konusunda erkeklere göre daha çok cesaretlerinin kırılmış olmasıdır. Çocukluktan itibaren doğrudan saldırgan davranışlarda bulunan kadınlar yadırganarak ya da ayıplanarak cezalandırılmakta, erkekler ise tam tersine ödüllendirilmektedir. Bu durum, insanların doğrudan saldırganlığı erkeksi cinsiyet rolleriyle dolaylı saldırganlığı ise kadınsı cinsiyet rolleriyle bağdaştırmalarına ve kadınların kendileri için sosyal kabul edilirliliği daha fazla olan dolaylı saldırganlığı daha çok kullanmalarına yol açmaktadır.

Björkqvist, Lagerspetz ve Kaukiainen'in bu ilk açıklamaları sosyal öğrenme kuramıyla örtüşmektedir. Bu kuram edimsel koşullanma ilkeleleriyle şekillendirilmiştir ve saldırgan davranışın kazanılması ve sürdürülmesi üzerinde durmaktadır. Sosyal öğrenme kuramına göre; insanlar ne zaman, nasıl ve kime karşı saldırıda bulunacakla-

rını öğrenmektedir (Franzoi, 2003). İnsanların deneyimleri ya da sunulan modeller (ebeveynler, arkadaşlar, çevrelerindeki, televizyondaki ve kitaplardaki kişiler) hangi saldırgan davranışların kullanılabilceği yönünde öğrenme sağlamaktadır. Yaygın olarak, model alınan erkekler fiziksel saldırganlığı, kadınlar ise dolaylı saldırganlığı kullanmakta ve insanlar toplum tarafından cinsiyetlerine uygun görülen saldırganlık çeşidini kullanma yönünde pekiştirilmektedir.

Björkqvist, Lagerspetz ve Kaukiainen'in bu konudaki ikinci açıklamaları; çocukluk ve ergenlik boyunca aynı cinsiyetteki akran gruplarının sosyal yapılarıyla ilgilidir. Genel olarak kızların arkadaş grupları küçüktür ve yakın arkadaş gruplarıyla oynamaktadırlar. Erkeklerin gruplarıysa daha büyük ve daha az sınırlı olma eğilimindedir. Bu yapı, kızların içinde buldukları grubun üyeleriyle ilgili kişisel bilgileri edinmeleri için daha büyük fırsat sağlamakta ve yakın sosyal ortamlarda dolaylı saldırganlık daha etkili olabilmektedir. Bu açıklamaya Owens, Shute ve Slee de (2000) katılmakta ve kızlarda dolaylı saldırganlığın merkez bir özellik olduğunu söylemektedir. Onlara göre bunun nedeni, kızların arkadaş grubu özellikleri ve kapalı kişisel ilişkilere ihtiyaç duymalarıdır.

Björkqvist, Lagerspetz ve Kaukiainen'in (1992) bu konuya getirdikleri üçüncü açıklama; iki cinsiyetin görece fiziksel güçleriyle ilgilidir. Genelde kadınlar erkeklerden daha küçük yapılıdır ve daha savunmasız ve güçsüz olarak nitelendirilirler. Dolaylı saldırganlık doğrudan kişisel saldırıya göre daha az güç gerektiren ve daha etkili olan bir saldırganlık çeşididir. Bundan dolayı kadınların dolaylı saldırganlığı daha çok tercih etmeleri olasıdır.

Medya ve Video Oyunlarının Etkisi

Medyada düzenli olarak maruz kalınan şiddet, bunları gözlemleyen insanların yaygın olarak saldırgan şemalar geliştirmelerine neden olmaktadır (Franzoi, 2003). Kadınların ve erkeklerin farklı ilgi ve tercihleri nedeniyle farklı programlara daha çok maruz kalmalarının farklı saldırganlık türlerini daha çok benimsemeleri üzerinde etkili olabileceği görüşü ileri sürülmektedir. Coyne ve Archer (2004) İngiliz ergenleri arasında popüler olan televizyon programlarının içerdiği saldırganlık çeşitlerini araştırmıştır. Araştırma sonuçlarına göre, programların % 92.04'ünün dolaylı saldırganlık içerdiği ve dolaylı saldırganlığın fiziksel ve sözel saldırganlığa göre televizyonda daha çok yer aldığı görülmüştür. Ayrıca, dolaylı saldırganlığın daha gerçekçi, doğrulan ve ödüllendirilen olarak gösterildiği bulunmuştur. Kızların ve erkeklerin izledikleri programlara bakıldığında kızların daha çok dolaylı şiddeti, erkeklerinse fiziksel şiddeti içeren programları izledikleri görülmüştür.

Şiddet içeren video oyunu oynama da, medyayla benzer etkilere neden olmaktadır. Üç binden fazla katılımcının yer aldığı otuz üç çalışma sonucunda, video oyunu şiddetine maruz kalmanın her iki cinsiyetten de genç, yetişkin ve çocukların gerçek dünyadaki artan saldırganlıklarıyla ilişkili olduğu bulunmuştur (Anderson ve Murphy, 2003; Franzoi, 2003). Video oyunları genelde fiziksel şiddet içermekte ve kadınlara göre erkekler tarafından daha çok oynanmaktadır. Video oyunlarına olan ilgideki bu farklılığın da tercih edilen saldırganlık çeşidiyle ilişkili olabileceği düşünülmektedir.

Sonuç olarak; erkeklerin ya da kadınların diğerine göre daha saldırgan olduğu söylenememektedir. Kişinin içinde bulunduğu toplumun yargıları, model aldığı kişiler ve maruz kaldığı

saldırganlık deneyimleri sonucunda dışa vurulan saldırganlık düzeyinin ve kullanılan saldırgan davranışların değiştiği görülmektedir. Saldırganlığı etkileyen bu etmenlerin yaygın olan ortak özellikleri kadınların daha çok dolaylı, erkeklerin daha çok fiziksel saldırganlığı kullanmaları ve erkeklerin kadınlara göre saldırganlıklarını daha çok dışa yansıtmaıdır.

Kaynaklar

- Anderson, C. A. ve Murphy, C. R. (2003). Violent video games and aggressive behavior in young women. *Aggressive Behavior*, 29 (5), 423-429.
- Astin, S., Redston, P. ve Campbell, A. (2003). Sex differences in social representations of aggression: Men justify, women excuse? *Aggressive Behavior*, 29 (2), 128-133.
- Björkqvist, K., Lagerspetz, K. M. J. ve Kaukiainen, A. (1992). Do girls manipulate and boys fight? Developmental trends regarding direct and indirect aggression. *Aggressive Behavior*, 18 (2), 117-127.
- Bond, A. J., Bauer, A. ve Wingrove, J. (2004). Outcome of aggression affects processing and can legitimise subsequent aggression: Influence of trait aggressiveness. *Aggressive Behavior*, 30 (4), 284-297.
- Campbell, A., Sapochnik, M. ve Muncer, S. (1997). Sex differences in aggression: Does 36 (2), 161-171.
- Cashdan, E. (2003). Hormones and competitive aggression in women. *Aggressive Behavior*, 29 (2), 107-115.
- Coyne, S. M. ve Archer, J. (2004). Indirect aggression in the media: A content analysis of British television programs. *Aggressive Behavior*, 30 (3), 254-271.
- Dabbs, J. M., Frady, R. F., Carr, T. S. ve Besch, N. F. (1987). Saliva testosterone and criminal violence in young adult prison inmates. *Psychosomatic Medicine*, 49 (2), 174-182.
- Franzoi, S. L. (2003). *Social psychology* (3. Baskı). New York: McGraw Hill.
- Kaukiainen, A., Björkqvist, K., Lagerspetz, K., Österman, K., Salminen, C., Rothberg, S. ve Ahlbom, A. (1999). The relationships between social intelligence, empathy, and three types of aggression. *Aggressive Behavior*, 25 (2), 81-89.
- Kohlert, J.G. ve Meisel, R. L. (2001). Inhibition of aggression by progesterone and its metabolites in female Syrian hamsters. *Aggressive Behavior*, 27 (5), 372-381.
- Kudryavtseva, N. N. (2000). An experimental approach to the study of learned aggression. *Aggressive Behavior*, 26 (3), 241-256.

- Loudin, J. L., Loukas, A. ve Robinson, S. (2003). Relational aggression in college students: Examining the roles of social anxiety and empathy. *Aggressive Behavior*, 29 (5), 430-439.
- Marazziti, D., Rotondo, A., Presta, S., Pancioloi-Guadagnucci, M. L., Palego, L. ve Conti, L. (1993). Role of serotonin in human aggressive behavior. *Aggressive Behavior*, 19 (5), 347-353.
- Owens, L., Shute, R. ve Slee, P. (2000). Guess what I just heard!: Indirect aggression among teenage girls in Australia. *Aggressive Behavior*, 26 (1), 67-83.
- Ramirez, J. M., Andreu, J. M., Fujihara, T. ve Kohyama, T. (1999). Justification of interpersonal aggression in Japanese, American, and Spanish students. *Aggressive Behavior*, 25 (3), 185-195.
- Ramirez, J. M., Andreu, J. M. ve Fujihara, T. (2001). Cultural and sex differences in aggression: A comparison between Japanese and Spanish students using two different inventories. *Aggressive Behavior*, 27 (4), 313-322.
- Salmivalli, C. ve Kaukiainen, A. (2004). Female aggression revisited: Variable- and person-centered approaches to studying gender differences in different types of aggression. *Aggressive Behavior*, 30 (2), 158-163.
- Stevenson, P. A., Hofmann, H. A., Schoch, K. ve Schildberger, K. (2000). The fight and flight responses of crickets depleted of biogenic amines. *Journal of Neurobiology*, 43 (2), 107-120.
- Tallandini, M. A. (2004). Aggressive behavior in children's dolls' house play. *Aggressive Behavior*, 30 (6), 504-519.
- Tapper, K. ve Boulton, M. (2000). Social representations of physical, verbal, and indirect aggression in children: Sex and age differences. *Aggressive Behavior*, 26 (6), 442-454.
- Tapper, K. ve Boulton, M. J. (2004). Sex differences in levels of physical, verbal, and indirect aggression amongst primary school children and their associations with beliefs about aggression. *Aggressive Behavior*, 30 (2), 123-145.
- Zeichner, A., Parrott, D. J. ve Frey, F. C. (2003). Gender differences in laboratory aggression under response choice conditions. *Aggressive Behavior*, 29 (2), 95-106.7